

tænke sig, at man skulde have en Forpligtelse til under Eds Tilbud nøjagtig at opgive sin Formue. Det er en temmelig umulig Ting. Derfor bør man ikke have en Selangivelsespligt i den Retning.

Estrup: Jeg begynder ikke med noget Løfte om at være kortfattet; men jeg kan love, at jeg kun skal tale om det, der her foreligger. Og da der ikke foreligger Ændringsforslag, er det selvfølgelig for mig en Fortsættelse af anden Behandling.

Det, der altsaa foreligger, er Indkomst- og Formueskatten. Jeg skal først gøre en Bemærkning i Anledning af, hvad vi i Forgaars hørte af min ærede Side-mand til højre, det ærede kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen), hvem jeg skylder saa megen Beløring navnlig paa Skatte-omraadet, mindre gennem Tale end gennem Skrift. Men jeg maa tilstaa, at det undrede mig, at han anførte som noget alment bekendt, at den indirekte Beskatning kun kan gennemføres retfærdigt som Statskat, naar den har et Supplement, der udfylder, hvad der efter hans Mening ikke kan naas overfor de større Indtægter. Det undrer mig, for jeg har ikke tidligere set nogen Bemærkning af ham i den Retning, eller ogsaa har jeg glemt det. Men det forekommer mig ogsaa at være absolut urigtigt. Det Land i Europa, som vi ere vant til at betragte som i alt Fald et af dem, der ere videst fremme i Retning af Opfindsomhed i Beskatning, og som i yderste Maal have gennemført Forbrugsbeskatning, er Frankrig. Det er noksom bekendt, i hvilken Grad Frankrig ved at udnytte de Beskatningsmaader, vi her endnu famle med. Som Eksempel vil jeg kun nævne, hvad der i Frankrig indbringes ved Beskatning af Tobak sammenlignet forholdsvis med, hvad her indbringes. Begge Lande erkende Tobak for en Lukusvare, en Luksusgenstand, der fuldt ud fortjener at blive beskattet, men i Frankrig tager man saa meget forholdsvis i Millioner, som vi her tage i Tusinder. Her drøfte vi omhyggeligt en lille Smule Tobaksskat paa 700,000 Kr. — ja, det er ganske vist ogsaa et godt Bidrag til Statens Fornødenheder, men det er jo rene Bagateller mod, hvad man ved at inddrage af Tobakken der, hvor man tager, hvad der kan faas af den. Nu mener jeg, at man overhovedet ikke kan have nogen Dom over, hvorvidt en indirekte Beskatning kan fyldestgøre Formaalet og give en retfærdig Beskatning gennem-gaaende, saa længe man ikke har gjort

Forsøget paa anden Maade, end vi have gjort det her, famlende. Kan man sige, at vi her have udtømt Mulighederne for gennem indirekte Skat at ramme alt, hvad der kan rammes? Paa ingen Maade! — Men det, jeg egentlig vilde nævne, og det, hvorfor jeg er uenig med min ærede Kollega, det er, at det Land, jeg her omtaler, og som udmærker sig ved sin gennemførte og indbringende indirekte Beskatning, kender endnu i dette Øjeblik ikke denne supplementære direkte Skat paa Personer. Dette, synes jeg, taler mod Rigtigheden af, at den skulde være et nødvendigt Supplement til den indirekte Beskatning. Naar jeg saa bestemt siger, at den ikke kendes der endnu, saa kan det være sket, at der er indført noget i den Retning i Frankrig efter den Tid, jeg har fulgt de franske Finansers Udvikling, men indtil den Tid kendtes der ikke nogen Indkomstskat i Frankrig.

Dette var den ene Bemærkning, jeg maatte gøre. Den anden Bemærkning er denne, at naar man fra flere Sider, ogsaa fra min ærede Nabos (Falbe-Hansen) og fra den højtærede Ministers Side, vil gøre gældende, at en vis Proportion mellem indirekte og direkte Beskatning ikke alene er korrekt, men ogsaa kan støttes paa bestemte Data — og man har endogsaa brugt Ordet: den historiske Udvikling deraf —, saa er dette jo en stor Fejltagelse. Det, her er Tale om, er kun det passende Forhold, hvori man kan ramme Personerne gennem direkte og indirekte Beskatning, og ikke, hvorledes man ved Siden deraf rammer Ejendommene. Det er to ganske forskellige Ting. Indtil 1903 kendte vi jo ikke nogen regelmæssig personlig direkte Skat, og de historiske Tilbageblik, man vil kaste, maa jeg derfor bede om, at man vil begrænse til, hvad der ligger efter 1903, thi det, der ligger forud for 1903, passer ikke dertil. Naar man f. Eks. vil sige, at i den tidligere Periode spillede de direkte Skatter kun en saadan Rolle, at de udgjorde noget over 30 pCt., saa maa vi erindre, at de Skatter, der eksisterede som direkte, jo kun vare Ejendomsskatter og intet andet. Det forekommer mig, at naar man vil skelne, maa man først og fremmest skelne mellem de to fuldstændig forskellige Skattegrundlag, nemlig Ejendomme og Personer, og vil man drage Slutninger deraf, saa maa man indskrænke sig til, hvad der gælder Personerne paa de forskellige Beskatningsmaader. Hvorledes var Forholdet med Hensyn til de direkte Skatter før 1903? Ja, Forholdet var ganske